

Uendelig mye mer enn vi ber om

Det var en gang en rik herremann som hadde tre døtre. Disse var så heslige å se til at ingen mann ønsket å ha dem. Derfor sa han: «Gå til presten og be om hans velsignelse, slik at det kan gå dere vel i livet.»

Den eldste herredattera la da i vei. Etter å ha gått et stykke kom hun over en hvit due med brukket vinge.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg opp til greina mi, slik at jeg kan leges i ly fra katt og rev?»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for greina lå høyt og kjolen egnet seg ikke til klatring. Hun forlot duen og gikk videre.

Da hun kom til elva møtte hun ei gaupe uten klør.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg å fange en fisk? For jeg er så sulten, men ikke i stand til å fange noe.»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for hun hadde ingen fiskestang, og elva var stri og grumsete. Hun forlot gaupa og gikk videre.

Da hun kom til skogsstien møtte hun ei lita jente.

«Å kjære, vakre vene», ba hun. «Kan du hjelpe meg å sanke bær? Mor trenger rips til ripsbærsylt og blåbær til blåbærsylt.»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for kurvene var store og buskene sto spredt. Hun forlot jenta og gikk videre.

Omsider kom hun til presten. Da presten møtte henne, sa han: «Du er like heslig på innsiden som du er på utsiden. Her har du intet å hente.» Så herredattera måtte komme hjem uvelsignet.

Da la den neste herredattera i vei, men det gikk henne like så. Etter å ha kommet et stykke kom hun over en hvit due med brukket vinge.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg opp til greina mi, slik at jeg kan leges i ly fra katt og rev?»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for greina lå høyt og kjolen egnet seg ikke til klatring.

«Vokt deg», da duen. «For du vet at det du har i hjertet alltid vil skinne ut.»

Disse ordene likte ikke herredattera, så hun sparket duen ned i grøfta og gikk videre.

Da hun kom til elva møtte hun ei gaupe uten klør.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg å fange en fisk? For jeg er så sulten, men ikke i stand til å fange noe.»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for hun hadde ingen fiskestang, og elva var stri og grumsete.

«Vokt deg», sa gaupa. «For du vet at det du har i hjertet alltid vil skinne ut.»

Herredattera ble så harm av de ordene, at hun dyttet gaupa ut i elva, og gikk så videre.

Da hun kom til skogsstien møtte hun ei lita jente.

«Å kjære, vakre vene», ba hun. «Kan du hjelpe meg å sanke bær? Mor trenger rips til ripsbærsylt og blåbær til blåbærsylt.»

Nei, det hadde ikke herredattera tid til, for kurvene var store og buskene sto spredt.

«Vokt deg», sa jenta. «For du vet at det du har i hjertet alltid vil skinne ut.»

Herredattera ble så rasende at hun sparket i stykker begge kurvene og kjeftet på jenta til hun bare sto og gråt. Og så gikk hun videre.

Omsider kom hun til presten, hun også. Da presten møtte henne sa han: «Du er i sannhet like heslig på innsiden som du er på utsiden. Her har du intet å hente.» Så måtte også den andre herredattera komme uvelsignet hjem.

Til slutt la den yngste i vei. Etter å ha kommet et stykke kom hun også over en hvit due med brukket vinge.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg opp til greina mi, slik at jeg kan leges i ly fra katt og rev?»

Ja, det skulle hun nok klare. Hun knyttet kjolen om bena, satte duen på skulderen og tok til å klatre i treet. Hun måtte være ytterst forsiktig, for grenene var tynne og treet høyt, men omsider kunne hun sette duen ned på en egnet grein.

«Å tusen takk», sa duen. «Du er sannelig vakrere enn det øyet kan skue.»

Så dro herredattera videre. Da hun kom til elva møtte hun ei gaupe uten klør.

«Å kjære, vakre vene», ba den. «Kan du hjelpe meg å fange en fisk? For jeg er så sulten, men ikke i stand til å fange noe.» Ja, det skulle hun nok klare. Hun tok klærne av seg, tredde dem på en pinne og tok til å håve i elva. Det tok ikke lange tiden før hun hadde fanget både to og tre fisk. Disse gav hun til gaupa.

«Å tusen takk», sa gaupa. «Du er sannelig vakrere enn det øyet kan skue.»

Herredattera gikk videre til skogsstien, og møtte der ei lita jente.

«Å kjære, vakre vene», ba hun. «Kan du hjelpe meg å sanke bær? Mor trenger rips til ripsbærsylt og blåbær til blåbærsylt.»

Ja, det skulle hun kunne gjøre, for det ville gå raskere med to enn med én. Hun gikk blant buskene sammen med jenta og sanket bær helt til skumring. Da var kurvene fulle.

«Å tusen takk», sa jenta. «Du er sannelig vakrere enn det øyet kan skue.»

Omsider kom hun til presten. Da presten møtte henne, sa han: «Fra i dag av skal du være like vakker på utsiden som du er på innsiden. Gå i fred.» Så snart herredattera hadde kommet hjem, var hun blitt så vakker at det ble kjent fjern og nær, og det kom mange friere som ville ha henne til ekte. Men ingen var i stand til å vinne hennes gunst.

Det var en ung fattigmann som jobbet i herremannens hage. Han kom også til herredattera og ba om hennes hånd. Herredattera fikk inderlig medynk med ham, og sa: «Gå til presten og spør om hans velsignelse, får du den kan du ta meg til ekte.»

Han la da i vei. Etter å ha kommet et stykke så han en hvit due som satt på ei grein og sang. «Du er meg en vakker skapning», sa fattigmannen. «Kom ned så jeg kan se deg nærere. Du skal få brødsmuler å ete.»

«Hvordan vet jeg at du ikke vil meg ondt?» spurte duen.

«Ved mitt kristenmanns ord», svarte mannen. Duen kom da ned og spiste smulene han hadde i matpakka. Da den var ferdig takket mannen for seg og sende den tilbake.

Fattigmannen gikk så videre, og da han kom til elva møtte han ei gaupe som sto ved bredden og fanget fisk. Den hadde mektige klør på sine poter, så store og sterke at mannen ikke trodde det var mulig. «Du er meg en mektig skapning», sa han. «Kunne jeg

få en av fiskene dine, for brødsmulene jeg hadde gav jeg til duen.»

Gaupa skjøt rygg mot ham, og blottet sine skarpe klør. «Vil du ta svetten av mine egne poteter?» sa den.

«Et mektig dyr som deg bør se med medynk på de mindre», svarte fattigmannen. Det syntes gaupa godt om, og gav mannen en av sine fisker.

Etter å ha stekt fisken og spist seg mett gikk han videre. Langs skogsstien fant han ei lita jente som satt i gresset og sorterte bær. «Hva gjør ei lita jente i alene her i skogen?» spurte han.

«Kurvene mine falt overende», sa jenta. «Om du skulle ha tid, hjelp meg gjerne å plukke dem opp. Rips skal i den ene, blåbær i den andre. Men du må trå varsomt i gresset, ellers sprekker de. Og du må plukke møysommelig, ellers drar du med deg strå i kurven.»

Fattigmannen hjalp så gjerne. Han trådte varsomt i gresset slik at ingen bær ble tråkket på, og plukket opp hvert bær høyst møysommelig slik at ikke et eneste strå havnet i kurven. Først ved solnedgang var alle bærene samlet. Jenta takket og fattigmannen dro videre.

Omsider kom fattigmannen til presten. Da presten møtte ham, sa han: «Du vet å verdsette skjønnheten, taler med mot og forstand, og arbeider flittig. Du har min velsignelse.» Mannen dro så tilbake, tok herredattera til ekte, og de levde lykkelig til sine dagers ende.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et kunsteventyr av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Kristhild Rønning

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.